Тут ті ж невільники злиденні,
Тут та ж сліпа і рабська кров,
А там ім’я посмертне "Ленін"
Вже обертається в "Петро".

І знову, знову вершник мідний
Над бруками з твоїх кісток,
Пускаючись в галоп побідний,
Заносить мідне копито —

Це ж він, незнищений, як завше,
В вітрах історії — стріла, —
Москву залізом загнуздавши,
Ще раз Полтавою пала.

Се мрець воскрес і бенкетує,
Наллявся кров’ю і гуля,
Копитом топче і катує,
І стугонить моя земля,

І тяжко стогне раб відвічний.
Даремно клекотить весна
І віє вітер історичний:
Він знов не чує і не зна.

1925